

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens één maal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontzetting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTCENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

Zevende Jaargang No: 13.
September 1934 No: 2.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

LOONARBEID en STAATSCOMMUNISME.

Het is in de eerste plaats noodzakelijk, duidelijk in te zien, dat een productie op de grondslag van de waarde der arbeidskracht, dat is op LOONARBEID, nooit tot iets anders voeren kan, dan tot ontzetting der arbeiders. De oorzaak daarvan ligt niet in de slechtheid der staatsbestuurders, maar in de bewegingswetten van het systeem.

De kern van de zaak is deze, dat er een tegenstelling is tusschen de waarde van de arbeidskracht en DE ARBEID, die de arbeider dagelijks aan z'n baas levert. We krijgen nooit onze ARBEID betaald, maar we krijgen in ruil voor onze arbeidskracht zooveel als noodig is, om in ons onderhoud te voorzien. 1) Het ons arbeidsloon trekken we, bijvoorbeeld wekelijks, een aantal goederen uit de markt, waarin niet meer dan bijvoorbeeld 24 uur maatschappelijke arbeid steekt. Maar in werkelijkheid hebben we in die week 40, 50, 60 uur of langer gewerkt. De ARBEID, die we langs deze weg meer geven aan de maatschappij, dan we er door middel van ons loon uit weg trekken, heet de MEERARBEID, die dan voor de bezitters van de productiemiddelen of voor de staat tot MEERWAARDE wordt. Hoe lager de loonen en hoe langer de arbeidsdag, des te grooter is de meerwaarde, die aan de staat of aan de kapitalisten toevalt.

Zeer ten onrechte is de meening wijd verbreid, dat het eigenlijke euvel van de kapitalistische maatschappij in deze meerarbeid ligt. En een andere veel verbreide misvatting is, dat de meerwaardevorming op zichzelf wel goed is, maar dat deze meerwaarde niet aan de bezittende klassen mag toevallen, doch door de communistische staat weer aan de arbeiders gebracht moet worden door middel van sociale wetgeving.

Beide opvattingen zijn fout. De eerste, omdat ook in het communisme meerarbeid geleverd moet worden, die echter niet tot meerwaarde worden kan. De tweede, omdat ze geen rekening houdt

1) Men zie hiertoe blz. 50 van de "Grondbeginselen der Communistische Productie en Distributie". Dit artikel is overgenomen uit de in bewerking zijnde tweede druk van dit geschrift.

met de sociale beteekenis van de loonarbeid.

We wezen er reeds op, dat er een tegenstelling is tusschen de waarde van de arbeidskracht en de ARBEID, die we per dag leveren. Het eigenaardige is dus, dat de hoeveelheid ARBEID, die we aan de maatschappij geven, niets te maken heeft met de hoeveelheid goederen, die we door ons arbeidsloon uit de markt nemen. M.a.w. er is geen directe betrekking tusschen de door ons voortgebrachte goederenrijkdom en ons arbeidsloon. De arbeider bepaalt door zijn arbeid NIET tegelijk zijn aandeel in het voortgebrachte product. Niet onze ARBEID, maar de waarde van onze arbeidskracht bepaalt welk deel van de goederenrijkdom we zullen krijgen.

Gezien vanuit het standpunt van de loonarbeider wordt daarmee zijn aandeel aan het maatschappelijk product praktisch een slag in de lucht. Wel zal zijn loon rondom de waarde der arbeidskracht schommelen, maar hij zal er voor moeten vechten, onverschillig of dat in een kapitalistische of in een "communistiche" staat is. Omdat feiten beter spreken dan grauwtheorie, zullen we dit straks aan de hand van de russische ervaringen demonstreeren.

De eigenaardigheid, dat de hoeveelheid ARBEID, die we aan de maatschappij geven, niets te maken heeft met het arbeidsloon, is echter veel belangrijker dan alleen uit 't oogpunt der distributie. Het beteekent dat de loonarbeider met het maatschappelijk product niets te maken heeft. Het brengt tot uitdrukking, dat de producent van het maatschappelijk product gescheiden is. Het beteekent, dat de producent met de leiding en het beheer van het maatschappelijk productieproces NIETS te maken heeft.

Dat is de wezenlijke beteekenis van een productie, waarin de arbeidskracht op de grondslag van de waarde betaald wordt! Het beteekent tevens sociale tegenstellingen binnen de arbeidersklasse, sociale tegenstellingen tusschen de arbeiders en de "roode directeuren" der fabrieken. Het beteekent strijd van de arbeiders tegen "hun" staat.

De waarde van de arbeidskracht is de drager van al deze conflicten. Dat komt, omdat NIET onze ARBEID onze verhouding tot het maatschappelijk product bepaalt! De arbeiders, die meenen, dat het er voor een communistische revolutie slechts op aan komt, de meerwaarde van de bezitters naar de staat te doen afvloeien, vergissen zich daarom grondig. In de grond van de zaak willen de arbeiders hun verhouding tot het maatschappelijk product in een communistische productie nieuw regelen. En ze meenen dan, dat ze een nieuwe verhouding gelegd hebben, als ze de kapitalisten van de meerwaarde uitsluiten, om deze naar de staat te doen afvloeien. Wat er in werkelijkheid gebeurt, is wel een nieuwe verdeling van de meerwaarde over de maatschappij, maar waar het voor ons loonarbeiders om gaat, een nieuwe verhouding van producent tot het maatschappelijk product, dat komt niet. In het kapitalisme werd deze verhouding bepaald door de waarde der arbeidskracht en in het z.g. "communisme"..... ook. Voor de loonarbeider kan daarom de inzet der proletarische revolutie geen andere zijn, dan het leggen van een NIEUWE VERHOUDING VAN DE PRODUCENT TOT HET MAATSCHAPPELIJK PRODUCT.

Voor de proletariër kan de inzet der sociale revolutie geen andere zijn, dan door zijn ARBEID tegelijk zijn verhouding tot het maatschappelijk product te bepalen. Dat beteekent:

OPHEFFING VAN DE LOONARBEID. DE ARBEID IS DE MAATSTAF DER CONSUMPTIE.

Het is de eenige voorwaarde om de leiding en het beheer der maatschappelijke productie in handen der arbeiders zelf te leggen.

Toen de Russen er toe over gingen, de productie op de grondslag van de waarde te stellen, proclameerden ze daarmee de onteigening van de arbeiders van de productiemiddelen, ze proclameerden daarmee, dat er geen direct verband zou zijn tusschen de voort te brengen goederenrijkdom en het aandeel der arbeiders in het maatschappelijk product. Alle kapitalistische elementen slopen het bedrijfsleven binnen, zodra DE WAARDE en DE MEERWAARDE weer hun ordenend werk gingen beginnen. Het is de geheime kracht, die overal werkt en nergens concreet te grijpen is, die het maatschappelijk leven met onzichtbare hand stuurt. Vandaar, dat Lenin de verzuchting moest slaken:

"De machine glijd uit onze handen; het is alsof iemand aan het stuur zit, maar de machine gaat niet daarheen, waar hij naar toe stuurt, maar daarheen, waar de een of ander ze stuurt, iets illegaals, onwettelijks, dat god weet waar vandaan komt, de een of andere speculant, privaatkapitalist of wie ook. De machine gaat absoluut niet daarheen, waar de gene, die aan het stuur zit, haar hebben wil..... Wie leidt, wie? Ik betwijfel zeer, dat men zeggen kan, dat de communisten deze machine leiden. Als men de waarheid zeggen wil, dan leiden wij haar niet, maar zij leidt ons." (Lenin - "Sämtl. Werke" Band XVIII - 2- blz. 35 en 43)

De waarde der arbeidskracht "ordent" de loonen.

"De buitenlandsche bezoekers verwonderden zich over niets zoo zeer, als over het groote verschil in loonen tusschen geschoolden en ongeschoolden, die bij ons..... zulk een kolossaal verschil vertoonden als nergens in West-Europa." (Tomski - op het 7e Vakvereenigingscongres) 1.)

Vervolgens willen we illustreeren, hoe het gevecht om de loonen niet beneden de waarde der arbeidskracht te doen dalen ook in Rusland bleef doorgaan.

"Terwijl de communist in de kapitalistische landen loonelischen ondersteunen moet, mag hij onder de proletarische dictatuur zoo niet handelen..... Hier moeten de economische eischen der arbeiders met de ontwikkeling der productiekrachten en de socialistische accumulatie in overeenstemming gebracht worden. Toen daarom in Juli (1926) de eisch van loons-

1) Een nadere beschouwing over de beweging der loonen kan men vinden in de brochure "De Beweging van het kapitalistisch Bedrijfsleven", Ite Noordstuk over "De marxistische Loonwetten". Uig. G.I.C.

verhoging naar voren werd gebracht, heeft niemand van vakverenigingen deze eischen ondersteund. De Centrale Raad van Vakverenigingen kon ze niet ondersteunen,..... omdat er sinds het voorjaar een prijsstijging was..... Onder deze omstandigheden beteekende de eisch van loonsverhoging dus: het werkelijke loon moet bij de prijsstijging aangepast worden. Maar dit zou de officiële erkenning van de waardedaling van het geld beteekend hebben..... en daar konden we niet op in gaan."

(Tomski - 7e Vakverenigingscongres, Protocol - blz.49)

In 1921 werd de berekening naar de waarde doorgevoerd. De goederenprijzen sprongen de hoogte in. In 1921 was de index voor de kleinhandelprijzen 139 en in 1922 198. Aangezien de door de arbeider verrichte ARBEID niets te maken heeft met de voortgebrachte goederenrijkdom, bleven de loonen ver bij de prijsstijgingen achter. Zoodoende braken er groote stakingen uit, om de prijs van de arbeidskracht niet al te veel beneden de waarde te doen dalen. Deze stakingen waren bijna alle "wilde" en slechts in enkele gevallen werden ze, tot groote ergernis van de centrale vakbonden, door de plaatselijke vakbonden ondersteund. Het vakverenigingsorgaan "Voprocy Truda" 1924 No: 7/8 levert daaromtrent de volgende gegevens, waarbij de redactie opmerkt, dat de statistiek niet volledig is:

In 1921	477 stakingen met	184 000 stakers.
In 1922	505 stakingen met	154 000 stakers.

95 % der stakers behoorden tot de staatsbedrijven. Van al deze stakingen werden er slechts 11 door de vakverenigingen gesteund. Dan verstrekt Dogadov op het 7e Vakverenigingscongres de volgende gegevens:

In 1924	267 stakingen, waarvan 151 in staatsbedrijven.
In 1925	199 stakingen, waarvan 99 in staatsbedrijven.

Van deze stakingen werd geen enkele door de vakverenigingen ondersteund.

Dat de vakverenigingen deze loonbewegingen niet ondersteunden, komt natuurlijk, doordat deze bij het staatsapparaat waren ingeschakeld. Op de Xie partijdag der K.P.R. (Maart - April '22) erkent de vakverenigingsman Andrejew "de moeilijke materieële toestand der arbeiders". Maar hij treedt er tegen op, dat de vakverenigingen "overmatige looneischen aan de staat stellen en uit deze zoo veel mogelijk zoeken te halen". Andrejew verklaart het feit, dat verschillende vakverenigingen zich achter de looneischen plaatsen uit het feit, dat het vakverenigingsapparaat met vroegere menschwiki en sociaal-revolutionairen doortrokken is. Daarop volgde een "reiniging" van het vakverenigingsapparaat.

De productie op de waarde van de arbeidskracht bepaalt, dat de arbeiders met beheer en leiding der productie niets te maken hebben. Als russische ervaring:

maar dat het het noodzakelijke gevolg is van een productie, waarin de arbeidskracht als koopwaar verschijnt, ongeacht of een staat deze arbeidskracht koopt of een particuliere ondernemer. Ook heeft het er niemandal mee te maken, of de meerwaarde aan particulieren komt of aan de staat. DE WAARDE verricht z'n ordenende functie. En dan moet men met Lenin zeggen:

"Ik betwijfel zeer, dat men zeggen kan, dat de communisten deze machine leiden. Als men de waarheid zeggen wil, dan leiden wij haar niet, maar zij leidt ons."

Van de obligatieleening zijn uitgeloot de nummers: 13, 26, 28.

Vrijwillige bijdragen tot 25 September '34:
H.J.S. te A. Fl. -.25; A.G. te A. Fl. -.50.

"De onafwijsbare noodzakelijkheid, de productiviteit der arbeid te doen stijgen en de rentabiliteit van alle bedrijven te bereiken,..... brengt de belangen der arbeidersmassa's met die der fabriekdirecteuren in zekere tegenstelling, zoodra het om de arbeidsvoorwaarden gaat..... Daarom is het de absolute plicht der vakverenigingen de belangen der arbeiders in de gesocialiseerde bedrijven te verdedigen....."

(Resolutie XIe Partijdag - Maart - April '22)

Dit was dan ook wel nodig, want de Centrale Raad der Vakverenigingen stelde vast, dat de Opperste Economische Raad zich bij arbeidsbescherming "niet liet leiden door de belangen der arbeiders, maar door de financiële belangen der industrie".

(Trud - 1928 - No: 31)

Dat betekende dan, dat de Opperste Economische Raad te weinig gelden beschikbaar stelde voor de arbeidsbescherming in de bedrijven. Maar de "roode directeuren" maakten het veel fraaier. Van de klaarblijkelijk te schrale middelen voor arbeidsbescherming gebruikten ze slechts een klein gedeelte. De rest staken ze waarschijnlijk in het bedrijf. Zoo geeft de "Trud" - 1928 - No: 32, de volgende getallen:

De Ukrainische staatstrust verbruikte 20 %. Dus waarschijnlijk heeft ze 80 % van de middelen, die voor arbeidsbescherming bestemd waren, in het bedrijf gestoken. De Ural-Asbesttrust verbruikte slechts 28 %, de Donugol verbruikte 18.7 %, Jugostaal verbruikte 14.8 % en de Jushni-Rudnitrust verbruikte slechts 4.9 %. Inderdaad, een "zuinig" bedrijfsbeheer!

Het gevolg bleef dan ook niet uit:

BEDRIJFSONGEVALLEN - (Trud - 1928 - No:159)

In de trust Donugol hadden in 1925 - 18.7 % van alle arbeider een ongeval; in 1926 bedroeg het 26.3 % of 18 821 man. In 1927 steeg het tot 25 749 man.

In de Montaan-industrie in 1923	aantal ongevallen	11.5 %
1925	18.0 %
1926	25.0 %

Ten slotte nog eenige gegevens uit de "Trud" - 1928 - No:280:

Aantal ongevallen in 1927/28:	
In de mijnbouw: October - December 1927.....	8.3 %
Januari - Maart 1928.....	9.3 %
April - Juni 1928.....	10 %

Het aantal ongevallen steeg dus in ieder kwartaal met ongeveer 1 %. In de metaalindustrie was het aantal ongelukken in dezelfde tijdperken 6.8 %, 7.1 %, 7.9 %. Ook hier dus een regelmatige stijging.

Dat is de ordenende functie van de waarde en de meerwaarde!

We willen het hierbij laten. Het gaat er voor ons slechts om, deze dingen vanuit een bepaalde gezichtshoek te doen zien. En deze is dan, dat dit verkoop van zaken in Rusland niet geweten kan worden aan de slechtheid van de russische staatsbestuurders,

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens eenmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkdruk en tekens dieper ontzetting van het proletariaat tot uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven.

De internationale Communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten werken de arbeiders in de strijd op het gebied van de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIECENTEN te verwezenlijken.

De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestuur van de arbeiders. Daarom plaatsen zij zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Zevende Jaargang No: 14, October 1934

ARBEIDERSRADEN en COMMUNISTISCHE PRODUCTIE

DE WEG TERUG

In de hierachter afgedrukte stellingen wordt de opvatting van S. P. D. aanhangers over de weg naar het socialisme weergegeven. Na de totale ineenstorting van de reformistische en opportunistische politiek geconstateerd te hebben, spreken ze zich uit voor de "revolutionaire" weg. In stelling 2 nemen ze dat een "radikale breuk" met de tot nu toe gevoerde politiek, waardoor een "grondige verandering van de middelen en methoden van de politieke strijd on van zijn concrete doeleinden" noodig zou zijn. Als doel wordt dan een "socialistische duitse radenrepubliek, die door de dictatuur van het proletariaat wordt beheerscht" (stelling 3) aangegeven.

Op het eerste gezicht schijnt dit werkelijk een radikale breuk met de oude sociaal-democratische politiek te zijn, want een "socialistische radenrepubliek" en "de dictatuur van het proletariaat" werden door de S. P. D. fel bestreden. Maar uit de volgende stellingen (4 - 7) waarin de rol van de partij vóór en na de revolutie wordt behandeld, en waar wordt gezegd, dat weliswaar de arbeidersraden de organen van de "dictatuur van het proletariaat" moeten zijn, maar onder de "leiding" van de partij, volgt ondubbelzinnig, dat van een radikale breuk met de sociaal-democratische politiek geen sprake kan zijn.

Het was al juist om te zeggen, dat men tot het uitgangspunt van de sociaal-democratische politiek en de oude opvattingen over weg en doel van het socialisme wil terugkeren. Want dat de S. P. D. van oorlogs- en naoorlogsperiode geen socialistische politiek meer heeft gevoerd, maar juist lange de weg

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam